

ผลของการใช้ชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจ ในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

Development of Training Packages on Thesis Writing and Satisfaction of Graduate Student

ประยูร เทพนวล¹, จุไรศิริ ชูรักษ์², ปรีดา เบ็ญการ³ และ จุฑารัตน์ คชรัตน์^{4*}

Prayoon Thepnuan¹, Juraisiri Choorak², Preeda Benkan³ and Jutarat Kotcharat⁴

¹ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ²อาจารย์ระดับ 7

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ³อาจารย์ระดับ 7 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

⁴อาจารย์ประจำหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู คณะศิลปศาสตร์และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

Abstract

The purposes of this research were to construct the training packages for writing thesis of graduate student. The research assume to enhance the students writing research competency after completing learning this packages. The sample group by using purposive sampling method, was 20 graduate student majoring is 4 difference areas at hatyai university in the academic year 2012. The research instruments were the training packages for writing thesis of graduate student, and pretest-posttest of the being package evaluation forms. The statistics used this in research was a One-Group Pretest-Posttest Design. The data were analyzed from the percentage of marks obtained by the trainees after being trained. The E_1 / E_2 formula efficiency was used as well as t-test.

The research results were as follows :

1. The training packages for writing thesis of graduate student employed the efficiency values of 86.84/89.32 conforming to the criterion of 80/80
2. The posttest score was higher than the pretest score at 0.05 significant statistical level
3. A graduate student after the training packages for writing thesis were satisfaction with the training of the thesis is to a large extent.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา โดยการประเมินคุณภาพของชุดฝึกให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และเปรียบเทียบความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการการทำวิทยานิพนธ์ก่อนและหลัง กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ในปีการศึกษา 2555 จำนวน 4 หลักสูตร หลักสูตรละ 5 คน จำนวน 20 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือ

ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์และแบบประเมินความพึงพอใจต่อชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ รูปแบบการวิจัยเป็นแบบ One – Group Pretest – Posttest Design วิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาประสิทธิภาพของชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์จากร้อยละของคะแนนทดสอบหลังการใช้ชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ ใช้สูตรการหาประสิทธิภาพ E_1 / E_2 และเปรียบเทียบผลการฝึกอบรมจากผลการวัดความรู้ความเข้าใจก่อน – หลังการฝึกอบรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามาเปรียบเทียบกันโดยใช้สถิติ t – test ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มีประสิทธิภาพ 86.84/89.32 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ตามที่กำหนดไว้
2. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ใช้ชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์มีผลการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลังจากใช้ชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์มีความพึงพอใจต่อชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับมาก

บทนำ

การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืนจะต้องให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างทุนของประเทศที่มีอยู่ให้เข้มแข็งและมีพลังเพียงพอในการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะการพัฒนาคนหรือทุนมนุษย์ให้เข้มแข็งพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงของโลกในยุคศตวรรษที่ 21 และการเสริมสร้างปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพของคนทั้งในเชิงสถาบัน เชิงระบบ และเชิงโครงสร้างของสังคมให้เข้มแข็งสามารถเป็นภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต (ณรงค์ โพธิ์ฤกษ์นันท์, 2555) นโยบายดังกล่าวนี้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555 – 2559 และแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545 -2559 ซึ่งเป็นการบูรณาการองค์รวมโดยยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาและการขับเคลื่อนสังคมเพื่อพัฒนาคนไทยให้มีศักยภาพและเป็นทรัพยากรหลักสำคัญในการผลักดันระบบสังคมและเศรษฐกิจของประเทศให้เจริญก้าวหน้า ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมภายในและภายนอกประเทศ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2553)

การศึกษาเป็นเครื่องมือของการพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ ทัศนคติ ค่านิยม และคุณธรรมของบุคคลสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ซึ่งถือได้ว่าเป็นกฎหมายแม่บทด้านการศึกษาของชาติได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาบุคคลในแง่ของการสร้างความงดงาม ซึ่งปรากฏถึงการให้ความสำคัญของการศึกษาเอาไว้ในมาตรา 4 วรรคแรกว่า “กระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางด้านวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคมแห่งการเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545) ดังนั้น การศึกษาจึงเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพและเป็นปัจจัยที่จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาประเทศให้มีความก้าวหน้า

“มหาวิทยาลัย” เป็นแหล่งผลิตทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญของประเทศ เป็นแหล่งสร้างปัญญาและเป็นผู้นำทางความคิดให้กับสังคมนั้นๆ ในบทบาทดังกล่าว มหาวิทยาลัยจึงต้องตระหนักและมีความจำเป็นที่ต้องมุ่งสู่ความเป็นเลิศเพื่อตอบสนองและรับใช้สังคมโดยรวม ฉะนั้นความเป็นเลิศของมหาวิทยาลัยจึงเป็นสิ่งที่สาธารณชนให้ความสำคัญโดยเฉพาะการศึกษาในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรีหรือบัณฑิตศึกษา (Graduate School) ที่เน้นการพัฒนานักวิชาการและนักวิชาชีพให้มีความรู้ความสามารถระดับสูงในสาขาวิชาต่างๆ เพื่อให้สามารถบุกเบิกแสวงหาความรู้ใหม่รวมทั้งให้เกิดความคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่เพื่อสร้างความก้าวหน้าทางวิชาการ จากการสำรวจข้อมูลการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาดใหญ่ ตั้งแต่ปี 2544-2554 ผู้วิจัยพบว่า มีจำนวนนักศึกษาในระดับปริญญาโทที่ใช้ระยะเวลาศึกษานานเกินกว่าที่หลักสูตรกำหนดเป็นจำนวนมาก กล่าวคือ ปีการศึกษา 2553 มีจำนวนนักศึกษาในระดับปริญญาโทที่ใช้ระยะเวลาศึกษาเฉลี่ยนานเกินกว่าที่หลักสูตรกำหนด คิดเป็นร้อยละ 15.46 และในปีการศึกษา 2554 มีจำนวนนักศึกษาในระดับปริญญาโทที่ใช้ระยะเวลาศึกษาเฉลี่ยนานเกินกว่าที่หลักสูตรกำหนด คิดเป็นร้อยละ 27.57 (สำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยมหาดใหญ่, 2555) ซึ่งในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอนในระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยมหาดใหญ่ พบว่า สาเหตุส่วนใหญ่ที่นักศึกษาในระดับบัณฑิตใช้ระยะเวลาศึกษาเฉลี่ยนานเกินกว่าที่หลักสูตรกำหนด เนื่องจากนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนในการทำวิทยานิพนธ์ไม่เพียงพอ ขาดการวางแผนและดำเนินการในการทำวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ระยะแรกของการเข้าศึกษา มีความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยและความเข้าใจในการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติอยู่ในระดับน้อย รวมถึงภาระงานประจำที่ต้องรับผิดชอบทำให้ไม่มีเวลาให้กับการทำวิทยานิพนธ์ (นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยมหาดใหญ่, สัมภาษณ์ 10 ธันวาคม 2555)

จากความเป็นมาและความสำคัญของข้อมูลดังกล่าวข้างต้นทำให้มีผลกระทบต่อความสำเร็จการศึกษานานกว่าระยะเวลาที่หลักสูตรกำหนด ซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่นักศึกษา คือ ไม่สามารถสำเร็จการศึกษาภายในระยะเวลาที่หลักสูตรกำหนดได้ เกิดความเครียดและความวิตกกังวล เกิดความท้อแท้เบื่อหน่ายในการเรียน เป็นต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้างชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ซึ่งประกอบด้วย 6 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การเขียนรายงานวิจัย และหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การเขียนบทความวิจัย ทั้งนี้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการทำวิทยานิพนธ์ที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในการที่จะสำเร็จการศึกษาในระยะเวลาที่หลักสูตรกำหนดได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจหลังการใช้ชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

ตอนที่ 1 แนวคิดพื้นฐานของบัณฑิตศึกษา

ปรัชญาการอุดมศึกษานั้นเป็นเรื่องของการสร้างคน ส่วนเรื่องความรู้ นั้นเป็นเรื่องที่มาเสริมตัวคนซึ่งคน จะใช้ความรู้เพื่อประโยชน์ในการสร้างสิ่งแวดล้อมทั้งทางธรรมชาติและสังคมให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่น การอุดมศึกษาในรูปแบบที่สมบูรณ์นั้นมักจะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ประกอบด้วย คน ความรู้ และสิ่งแวดล้อม เสมอไม่ว่าจะเป็นการอุดมศึกษาของประเทศใดก็ตาม ความแตกต่างอยู่ที่การเน้นหรือให้ความสำคัญแก่ องค์ประกอบกับการตีความองค์ประกอบไปตามแนวคิดและค่านิยมของกลุ่มชน

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2549) กล่าวว่า ภารกิจที่สำคัญอันหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา และควรจัดทำอย่างเป็น ระบบให้อยู่ในกรอบของหลักสูตรและการสอนที่เป็นทางการของมหาวิทยาลัย โดยเป็นกิจกรรมที่ต่อเนื่องสัมพันธ์ กับกิจกรรมของมหาวิทยาลัย จากเหตุผลดังกล่าวจึงได้เสนอให้มีการปรับปรุงหลักสูตร โดยการปรับปรุงระบบ เนื้อหาสาระในรายวิชาต่างๆรวมถึงการปรับปรุงระบบการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนรู้จักคิด รู้จักตั้งข้อสงสัย รู้จักแก้ปัญหา รู้จักแสวงหา และพัฒนาความคิดความรู้ และการปฏิบัติตัวเองเพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แปลกใหม่ อยู่ตลอดเวลา อันจะเป็นไปสู่การมีบทบาทในสังคมที่กว้างขวางและหลากหลาย ให้มีการปรับปรุงประสิทธิภาพ ของผู้เรียน ผู้สอนให้คุ้นเคยกับสภาพจริงมากยิ่งขึ้น การเรียนรู้จะต้องเปิดโลกของผู้เรียน ให้ได้สัมผัสกับปัญหาจริง ของสิ่งที่เรียนของสังคมมากยิ่งขึ้น อีกทั้งปรับปรุงการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงเนื้อหาสาระกับสภาพจริงของสังคม ด้วยกระบวนการของการวิจัย กรณีศึกษา การทดลองแก้ปัญหา การพัฒนาทางเลือกต่างๆโดยอาศัยหลักวิชาเป็น พื้นฐานและมีการจัดกิจกรรมทางวิชาการทั้งในและนอกสถาบันที่ติดตามปัญหาของแต่ละสาขาอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่องและเป็นประจำให้เห็นภาพสะท้อนทางวิชาการที่มีต่อสังคมอยู่ตลอดเวลา

พันธุศักดิ์ พลสารัมย์ และวัลลภ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2543) กล่าวว่า การอุดมศึกษาหรือที่ภาษาอังกฤษ เรียกแตกต่างกันดังนี้คือ Higher Education หรือ Post Secondary หรือ Education Tertiary Education เป็นการศึกษา ที่จัดให้แก่ผู้ผ่านการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อเตรียมความพร้อมทั้งด้านวิชาการชั้นสูงหรือวิชาชีพ ชั้นสูง ตลอดจนอบรมฝึกฝน คุณธรรม จริยธรรมความประพฤติให้สามารถดำรงตนอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ยังประโยชน์ให้แก่ตนเองและสังคมด้วยดี ดังนั้นการศึกษาระดับอุดมศึกษาจึงหมายรวมถึง การจัดการศึกษาตั้งแต่ ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา ปริญญาตรี ประกาศนียบัตรบัณฑิต (สูงกว่าปริญญาตรี) ปริญญาโท ประกาศนียบัตร ผู้ชำนาญการ (สูงกว่าปริญญาโท) ปริญญาเอก และประกาศนียบัตรหลังปริญญาเอก (สูงกว่า ปริญญาเอก)

สรุปได้ว่าการศึกษาในอุดมศึกษาก็เช่นเดียวกับการศึกษาระดับอื่นที่จำเป็นจะต้องเป็นส่วนหนึ่งและ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับชีวิต สังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันอุดมศึกษาที่จะนำ การเปลี่ยนแปลงและการพัฒนา มาสู่สังคมได้จะต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและสัมพันธ์กันสอดคล้องกับชีวิตจริงและสภาพจริงของสังคม ควรตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเข้าใจและเห็นประจักษ์ในสภาพของชีวิตสังคมและสิ่งแวดล้อม

ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับชุดฝึก

ชุดฝึกมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น ชุดฝึก แบบฝึก แบบฝึกทักษะ เป็นต้น แต่เป้าหมายของการจัดทำก็เป็นที่ไปในทิศทางเดียวกันเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการเรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลาย จากการศึกษาค้นคว้า มีผู้ให้ความหมายของชุดฝึกอบรม ไว้ดังนี้

ปรัชวี สวามิวัศค์ (2555) ได้ให้ความหมายของชุดฝึกไว้ว่า เป็นสื่อหรือนวัตกรรมที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ฝึกทักษะให้กับผู้เรียน หลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงๆ หนึ่งๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องนั้นๆ อย่างกว้างขวาง ชุดฝึกจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียนในการที่จะช่วยเสริมทักษะให้กับผู้เรียน ทำให้การสอนของครู อาจารย์ และการเรียนของนักศึกษาประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

อภิภู สิทธิภูมิมงคล (2545) ได้ให้ความหมายของชุดฝึกไว้ว่า เป็นสื่อการศึกษาประเภทหนึ่ง ที่สร้างขึ้นมาเพื่อให้เป็นชุดประสบการณ์สำหรับการฝึกอบรม ชุดฝึกอาจจะประกอบด้วยสื่อเดียวหรือสื่อประสมที่ได้รับพัฒนาขึ้นมาเพื่อช่วยผู้ให้การฝึกอบรมใช้ประกอบกิจกรรมในการฝึกอบรมหรือช่วยผู้รับการฝึกอบรมสามารถที่จะศึกษาหาความรู้ได้ด้วยตนเอง สำหรับลักษณะสำคัญ ๆ ของชุดฝึกอบรมนั้นจะเกี่ยวข้องกับจุดมุ่งหมาย สื่อที่ใช้ระยะเวลา สถานที่ และประโยชน์ที่จะได้รับ ซึ่งพอสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. เป็นสื่อที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะเรื่อง ชุดฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นโดยทั่วไปจะมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเรื่อง ๆ ไป หากเนื้อหาที่ต่อเนื่องเป็นเรื่องยาวก็จะทำเป็นชุด ๆ ต่อเนื่องกันไป เพื่อให้แต่ละชุดฝึกอบรมไม่ยาวมากจนเกินไป
2. เป็นสื่อประสม ชุดฝึกอบรมโดยทั่วไปทั้งในการศึกษานอกระบบและในระบบจะพัฒนาด้วยสื่อประสม คือประกอบด้วยสื่อตั้งแต่สองประเภทขึ้นไป เช่น ชุดฝึกอบรมประกอบด้วยสื่อภาพนิ่งและเทปเสียง ชุดฝึกอบรมที่ใช้วีดิทัศน์และสื่อสิ่งพิมพ์เพื่อช่วยให้ผู้เข้ารับการอบรมได้ศึกษาหาความรู้หลาย ๆ ด้านด้วยกัน
3. เป็นสื่อเสริมกิจกรรมการฝึกอบรมที่มีผู้ให้การฝึกอบรมหรือเป็นผู้ที่ผู้รับการฝึกอบรมศึกษาด้วยตนเอง
4. เป็นสื่อที่ใช้ระยะเวลาฝึกอบรมสั้น ชุดฝึกอบรมโดยทั่วไปมีความมุ่งหมายที่จะอบรมเฉพาะเรื่อง ระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละชุดจึงสั้น ๆ หากเนื้อหายาวมากก็จะจัดทำขึ้นหลายชุด โดยแบ่งเนื้อหาเป็นเรื่อง ๆ ไป ซึ่งทำให้ผู้เข้ารับการอบรมไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการศึกษา
5. เป็นสื่อที่ใช้ได้ทุกสถานที่และทุกเวลา ซึ่งจะช่วยให้ผู้ฝึกอบรมสามารถศึกษาหาความรู้ได้ อยู่ที่ใดก็ได้ ชุดฝึกอบรมส่วนใหญ่จะจัดทำขึ้นมาให้อำนวยในเรื่องการใช้ได้ทุกเวลาเป็นสื่อที่ศึกษาด้วยตนเองแล้ว ผู้รับการฝึกอบรมสามารถจะศึกษาเมื่อใดก็ได้ตามที่ต้องการ
6. เป็นสื่อที่เบ็ดเสร็จในตัวเอง ชุดฝึกอบรมแต่ละชุดจะจัดทำขึ้นให้เบ็ดเสร็จในตัวเองทำให้ผู้ฝึกอบรมสามารถที่จะเลือกศึกษาหาความรู้จากชุดฝึกอบรมได้ตามความต้องการ หรือผู้รับการฝึกอบรมต้องการศึกษาเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งจากชุดฝึกอบรมก็จะสามารถที่จะเลือกศึกษาเฉพาะเรื่องได้ โดยไม่ต้องอ่านต่อเนื่องไปยังสิ่งที่ไม่ต้องการศึกษา

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ชุดฝึก หมายถึง สื่อการเรียนประเภทหนึ่ง ที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในบทเรียน จากการศึกษาปฏิบัติทำกิจกรรมหลากหลายรูปแบบเพื่อเสริมสร้างทักษะกระบวนการคิดและกระบวนการเรียนรู้จนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ

ตอนที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning Achievement) เป็นสิ่งหนึ่งซึ่งถึงผลลัพธ์ของการจัดการศึกษา ซึ่งนอกจากจะเป็นเรื่องการพิจารณาความรู้ ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียนแล้ว ยังแสดงถึงคุณค่าของหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ความรู้ความสามารถของครูผู้สอนและผู้บริหารอีกด้วย มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้

Eysneck and Meili (1986) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement) ก็คือดัชนีชี้ประสิทธิภาพและคุณภาพของการจัดการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนหรือระหว่าง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนก็ได้

Anastasi (1982) กล่าวไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบ ด้านสติปัญญาและองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา ได้แก่ องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ สังคม แรงจูงใจ และองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญาด้านอื่น ๆ

Good (1973) กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ ที่ได้เรียนมาแล้วที่ได้จากผลการสอนของครูผู้สอน ซึ่งอาจพิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนด ให้คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้หรือทั้งสองอย่าง

เจตนัสถุญ์ สังขพันธ์ (2554) กล่าวไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถหรือผลของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกิดจากความรู้ ทักษะและความสามารถในด้านต่างๆ ของนักศึกษาจนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ตลอดจนเป็นความสำเร็จของผู้เรียนที่ได้รับหลังจากเรียนรู้อวิชานั้นๆ ไปแล้ว โดยพิจารณาจากคะแนนสอบหรือจากการทำงานตามที่ครูกำหนดหรือทั้งสองอย่างรวมกันหรือได้จากการสังเกตพฤติกรรมและความสำเร็จด้านอื่น ๆ

อุทร ทิพย์อักษร (2550) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และเจตคติอันเกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งอาจวัดได้จากการทดสอบระหว่างหรือหลังการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนด้วยการทดสอบหรือวิธีการอื่น ๆ นอกจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะบอกคุณภาพของผู้เรียนแล้วยังแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของหลักสูตร คุณภาพของการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน ตลอดจนความรู้ความสามารถของครูผู้สอนและผู้บริหาร

จากความหมายดังกล่าว พอสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จในการที่จะพยายามเข้าถึงความรู้ ซึ่งเกิดจากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามมาก ทั้งองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญาและองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา แสดงออกในรูปของคะแนนหรือเกรดเฉลี่ยสะสม ซึ่งสามารถสังเกตและวัดได้ด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทั่วไปหรืออาจจะประมวลความหมายของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้ว่า คือ ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และทัศนคติอันเกิดจากการเรียนรู้ซึ่งอาจวัดได้จากการทดสอบระหว่างหรือหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้วยการทดสอบหรือวิธีการอื่น ๆ นอกจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะบอกคุณภาพของผู้เรียนแล้วยังแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของหลักสูตร คุณภาพของการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน ตลอดจนความรู้ความสามารถของครูผู้สอนและผู้บริหารอีกด้วย

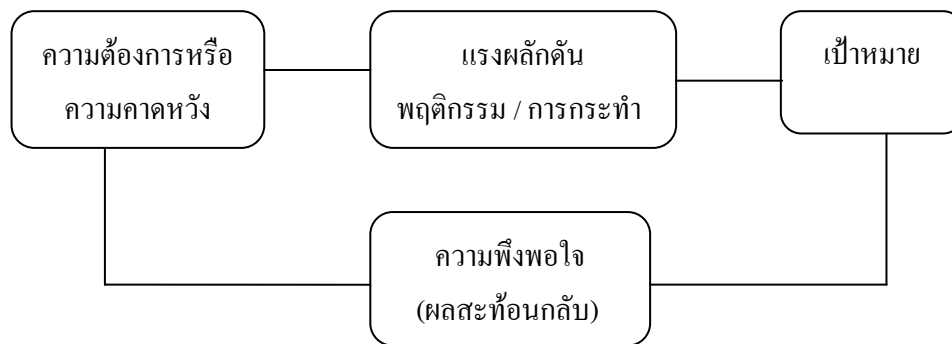
ตอนที่ 4 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) เป็นความรู้สึกหรือความคิดเห็นไม่ว่าจะเป็นทางบวกหรือลบ ซึ่งเป็นผลจากประสบการณ์ ความเชื่อ ซึ่งจะบอกกล่าวถึงความหมาย ที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ ดังนี้

Stuart Oskamp (2004) ได้เสนอความพึงพอใจว่ามีความหมายอยู่ใน 3 นัย คือ

1. ความพึงพอใจ หมายถึง สภาวะการณ์ที่ผลปฏิบัติจริง ได้เป็นไปตามที่บุคคลได้คาดหวังไว้
2. ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับของความสำเร็จที่เป็นไปตามความต้องการ
3. ความพึงพอใจ หมายถึง การทำงานได้เป็นไปตาม หรือตอบสนองต่อคุณค่าของบุคคล

วัฒนา เพชรวงศ์ (2542) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นแรงจูงใจของมนุษย์ที่ตั้งอยู่บนความต้องการขั้นพื้นฐาน (Basic Needs) มีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดกับผลสัมฤทธิ์และสิ่งจูงใจ (Incentive) และพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ต้องการ

แผนภาพที่ 1 การเกิดความพึงพอใจ (Bernard Mullin, 1993)

ตอนที่ 5 การเขียนวิทยานิพนธ์

ความหมายของวิทยานิพนธ์ (Thesis) หมายถึง บทนิพนธ์หรือรายงานทางวิชาการที่เรียบเรียงหรือเขียนขึ้นโดยนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามเงื่อนไขของหลักสูตรมหาบัณฑิตและดุขฎีบัณฑิต โดยมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

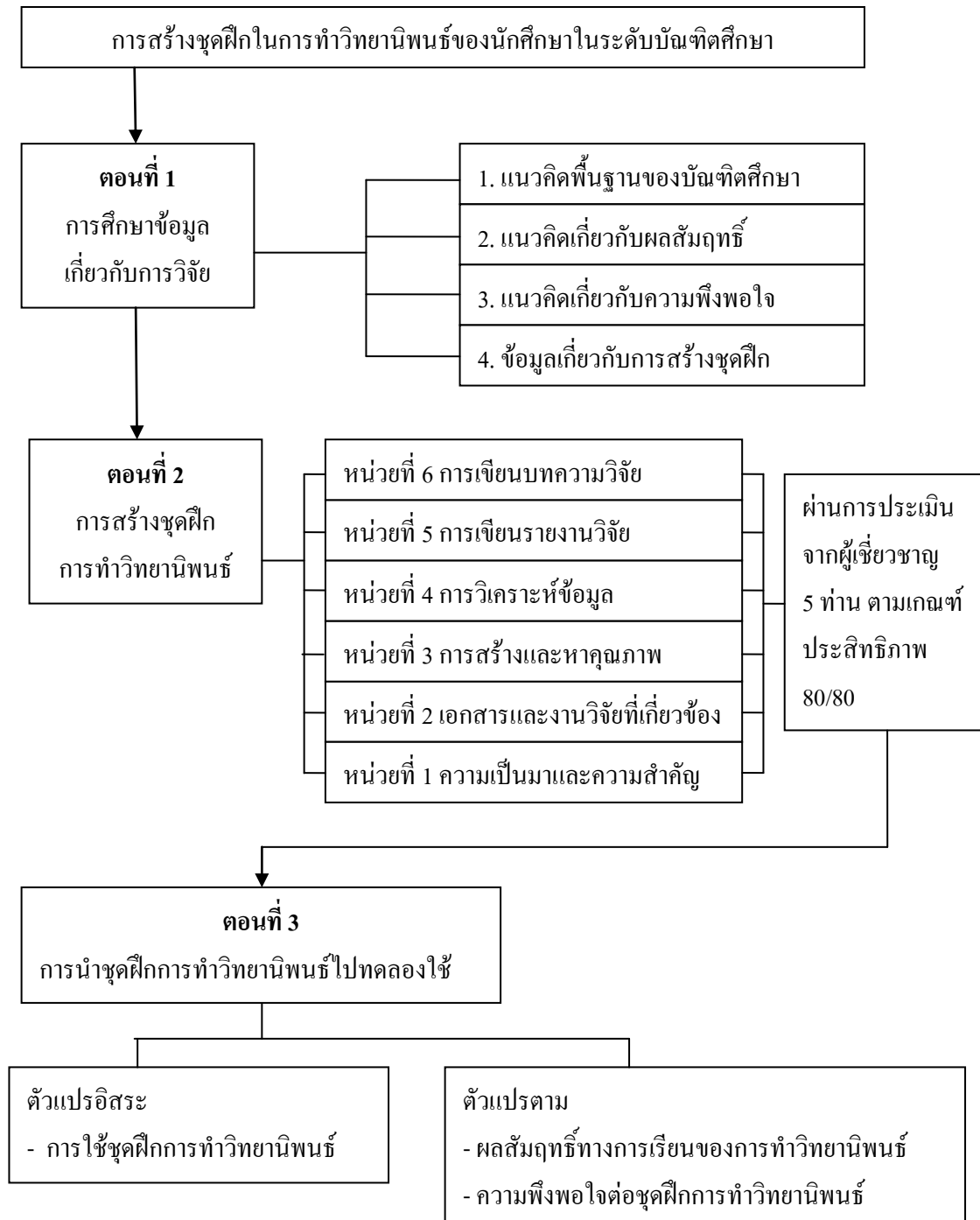
1. เป็นบทนิพนธ์เกี่ยวกับหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง ซึ่งนักศึกษาได้รับอนุมัติให้ทำการวิจัยและได้ดำเนินการตามกระบวนการทางวิชาการหลักสูตรและสาขาวิชาจนเสร็จสมบูรณ์
2. เป็นงานเขียนทางวิชาการที่กล่าวถึงขั้นตอน วิธีการ และผลการศึกษาวิจัย โดยเขียนอย่างเป็นระบบ มีแบบแผนตามที่กำหนด โดยเฉพาะอย่างยิ่งพึงมีการประมวลข้อความรู้ สังเคราะห์ วิเคราะห์ อภิปรายถึงข้อเท็จจริง (Facts) หลักฐาน (Evidence) และหลักการ (Principles) ที่ค้นพบจากการวิจัยและมีข้อสรุปบนพื้นฐานของสิ่งที่ค้นพบเหล่านั้น

วิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์จึงเป็นเสมือนสื่อที่จะสามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้และคำตอบของประเด็นปัญหาที่นักศึกษาได้ทำการวิจัยค้นคว้าจนประสบผลสำเร็จไปสู่นักวิชาการ นักวิชาชีพและผู้สนใจจึงจะต้องมีคุณภาพสูง มีความถูกต้องทางวิชาการ ชัดเจน และผ่านความเห็นชอบเป็นเอกฉันท์ของคณะกรรมการ

ในการดำเนินการทำวิทยานิพนธ์จะต้องรู้วิธีการ ขั้นตอน และกระบวนการในการทำวิทยานิพนธ์ โดยเริ่มแต่การนำเสนอเค้าโครงวิทยานิพนธ์ ตั้งชื่อหัวข้อให้เหมาะสมตรงตามเนื้อหา ตรงประเด็นปัญหาหรือสาระหลัก

และวัตถุประสงค์ของงานวิจัย สาระสำคัญและรายละเอียด รวมทั้งรูปแบบการเขียนและแผนปฏิบัติการ นักศึกษาควรขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาทั่วไปหรืออาจารย์ที่จะทำหน้าที่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของตนและปฏิบัติตามวิธีการปกติที่นิยมใช้คือ ศึกษาตัวอย่างเค้าโครงที่เคยได้รับอนุมัติไปแล้ว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การอภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อสร้างชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา โดยผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

ตอนที่ 2 การนำชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้เพื่อศึกษาความพึงพอใจหลังการใช้ชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

ตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

ในการสร้างชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ผู้วิจัยได้แบ่งหน่วยการเรียนรู้ ออกเป็น 6 หน่วยการเรียนรู้ โดยในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วย ชื่อหน่วยการเรียนรู้ ความคิดรวบยอด วัตถุประสงค์ กิจกรรม ใบความรู้/ตัวอย่าง และแบบทดสอบหลังเรียน จากนั้นประเมินความสอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่า ชุดฝึกทั้ง 6 หน่วยการเรียนรู้มีดัชนีความสอดคล้องสูงกว่า 0.5 ประสิทธิภาพของชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเท่ากับ 86.84/89.32 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

ตอนที่ 2 การนำชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้เพื่อศึกษาความพึงพอใจหลังการใช้ชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

ในการทดลองใช้ชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีดัชนีความสอดคล้อง (IOC) และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่า 0.5 ขึ้นไป และมีคุณภาพของชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์อยู่ในเกณฑ์ดี ประสิทธิภาพของชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์สำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเท่ากับ 86.84/89.32 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะชุดฝึกการทำวิทยานิพนธ์มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมุ่งเน้นให้นักศึกษาได้ลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเอง ตามแนวคิดแบบการเรียนรู้การสอนโดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain Base Learning) (Lord,T.R.1997; Clough,2002) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Lewis and Bedson (1999) ว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้ใช้ความรู้ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์ที่ได้จำลองขึ้นมา

เอกสารอ้างอิง

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.2545. สำนักงาน. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพมหานคร : พริกหวานกราฟฟิค.

เจตน์สฤณี สักขพันธ์.2554. โมเดลเชิงสาเหตุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพิณิจของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาพัฒนามนุษย์และสังคม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ณรงค์ โพธิ์พุกยานันท์. 2555. สังกัมกับเศรษฐกิจ: แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่11 (2555-2559) กับแนวคิดสู่ประชาคมอาเซียน. กรุงเทพมหานคร : พูลสวัสดิ์ พิมพ์ซิ่ง.

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยมหาดใหญ่ (สัมภาษณ์ 10 ธันวาคม 2555)

ปรัชวี สวามิวัศค์.2550. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง สมการและการแก้สมการ โดยใช้ชุดฝึกเสริมทักษะคณิตศาสตร์กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

ไพฑูรย์ สีนลรัตน์. 2549. การศึกษาเชิงสร้างสรรค์และผลิตภาพ. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พันธ์ศักดิ์ พลสารมัย และวัลลภ เทพหัสดิน ณ อยุธยา.2543 การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ระดับปริญญาตรี. กรุงเทพมหานคร : อรุณการพิมพ์.

เลขาธิการสภาการศึกษา.2553. สำนักงาน . กรอบทิศทางการพัฒนาการศึกษาในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ที่สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2545 - 2559). กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยมหาดใหญ่. 2555

วัฒนา เพ็ชรวงศ์. 2542. พฤติกรรมและความพึงพอใจของประชากรที่มีต่อการใช้บริการ วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การตลาด). กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

อภิภู สิทธิภูมิมงคล. 2545. การพัฒนาชุดฝึกอบรมการวิจัยชั้นเรียน เรื่อง การพัฒนาและการทดลองใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษาภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อุทร ทิพย์อักษร.2550 รายงานการพัฒนาชุดฝึกทักษะกีฬาบอลเลย์บอลชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษา. โรงเรียนบ้านชุมแสง (บุญคุรุราษฎร์บำรุง) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานุริรัมย์ เขต 3 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ.

Anastasi, P. Anne. Psychological Testing (6th ed). 1982. New York: Mac Millan.

Bernard Mullin, Stephen Hardy, William Sutton.1993. Sport Marketing. Champaign, Ill.:Human Kinetics

Clough, M.P. 2002. Using the laboratory to enhance student learning. In R.W. Bybee (Ed.). Learning science and the science of learning. National Science Teacher Association. Washington D.C.: pp 85 – 87.

Eysenck, H. J., Arnold W., and Meili, R., (eds).1986. Encyclopedia of Psychology, Seabury Press.

Good, Carter V. Dictionary of Education. (3rd ed). 1973. New York: McGraw-Hill Book Co., Inc.

Lewis, Gordon; & Bedson, Gunther. 1999. Games for Children. Oxford.

Lord,T.R. 1997. A comparison between traditional and constructivist teaching in college biology. Innovative Higher Education. 21(3): 197 – 216.